

HUKAĆ (5) *vb impf*

praes 1 sg hukâm (3). ◇ 3 sg hukâ (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI(XVIII) – XVIII w.

Wydawać niski, żaloszny głos (o ptakach, zwłaszcza o sowach i gołębiach); cucubare, ululare Mącz; inclamare, sonare Cn (5) : Noctua cucubat Sowá Huká. Mącz 70c, 70c; IEdnego z nálezey bráciey sową nákarmili/ [...] Y pierdnie sílnym głósem/ otożci iuz huka/ A kędyby wylázła pewnie dziury ízuka. RejFig Dd2v.

W porównaniu (1): Ululo, Hukam yáko łowá/ wyye. Mącz 501c.

a. *O głosie ludzkim naśladowującym głos gołębia (1) :*

W porównaniu (1): Pífzczę/ iák ptálzę/ od mátki zgubione/ Hukam/ iák gołąb/ po dzieciách ítráconych GrabowSet G4v.

Formacje współrdzenne: przehukać, zhukać.

Cf HUKAJĄC, HUKANIE

BZ